

— Спасителю нашъ! — извика първъ Бимъ Бамъ Бумъ и се спусна, пригърна Итко и започна да го цѣлува.

Спуснаха се и другитѣ джуджета и започнаха да му цѣлуватъ ржцетѣ, да го прегръщатъ, да се радватъ. Итко се смая.

(Следва въ седма книжка)

Александъръ Спасовъ

ДЕТЕ И МЕСЕЦЪ

Колко си милъ и добъръ, месечко. Ти свѣтишъ хиляди, хиляди години надъ земята. Нали си вече много старъ? Но я ми кажи, плащатъ ли ти за дето свѣтишъ? Защото хората казватъ, че никой не работи безъ пари. А ти ни свѣтишъ! Свѣтишъ и когато спимъ и ноще може да се ходи като презъ деня.

Моятъ братъ те гледа вечеръ презъ една дълга тржба и ми разправя, че на тебе нѣмало въздухъ. И да викна, нѣмало да ме чуятъ. Тогава азъ не мога да пѣя хубавитѣ си пѣсни. Билъ си много студенъ, никакво дръвче не растѣло на тебе, цвѣтя не цвѣтели и нито една птичка не прелитвала надъ стръмнитѣ ти скали. Вѣрно ли е това? И да дойда горе, азъ нѣма съ кого да си играя!

Но едно нѣщо тихичко ще те попитамъ: Истина ли е, че горе нѣмало никакъ вода? Вижъ, това много